

Sygnatura akt VI Ka 520/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **18 listopada 2014 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski

Sędziowie SSO Ewa Trzeja-Wagner

SSO Andrzej Ziębiński (spr.)

Protokolant Agata Lipke

przy udziale Krystyny Marchewki

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2014 r.

sprawy **A. S. /S./** ur. (...) w G.,

syna T. i K.

oskarżonego z art. 244 kk i art. 178a§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 6 marca 2014 r. sygnatura akt IX K 1185/13

na mocy art. 437 kpk i art. 438 kpk, art. 440 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 520/14

UZASADNIENIE

Od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt IX K 1185/13, apelację wniósł prokurator, zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego A. S. i zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 178a § 4 k.k. poprzez jego niepowołanie „wśród” kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego oraz art. 244 k.k. poprzez jego błędne wskazanie w tejże kwalifikacji.

Stawiając powyższy zarzut, wniósł o zmianę punktu 1 zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu, tj. art. 178a § 1 i 4 k.k. zamiast art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz - w konsekwencji tejże zmiany - dokonanie korekty opisu czynu przypisanego oskarżonemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście zasadna, aczkolwiek na skutek stwierdzonych z urzędu uchybień sąd odwoławczy zaskarżony wyrok uchylił i sprawę przekazał sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do podniesionego w apelacji zarzutu obrazy prawa materialnego, należy stwierdzić, iż sąd błędnie powielił przyjętą w akcie oskarżenia kwalifikację prawną czynu oskarżonego, przyjmując, że wyczerpał on znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Tymczasem w orzecznictwie ukształtował się trafny pogląd, iż prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości w okresie prawomocnie orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wyczerpuje wyłącznie znamiona występku z art. 178a § 4 k.k., pomiędzy bowiem przepisem art. 244 k.k. a art. 178a § 4 k.k. nie zachodzi kumulatywny zbieg przepisów ustawy w rozumieniu art. 11 § 2 k.k. Opis czynu z art. 244 k.k. w pełni zawiera się w znamionach czynu stypizowanego w art. 178a § 1 i 4 k.k. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. I KZP 22/11, OSNKW 2012, z. 1, poz. 6; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2014 r., V KK 213/13, LEX nr 1418900). W konsekwencji w wypadku zachowania naruszającego treść art. 178a § 1 k.k. - w sytuacji, gdy sprawca nie zastosował się do orzeczonego środka karnego, opisanego wyżej, i jednocześnie był wcześniej prawomocnie skazany m.in. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości - może dojść do zbiegu podstaw stosowania § 4 art. 178a k.k. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2013 r., III KK 229/13, LEX nr 1375214).

Z urzędu sąd odwoławczy dostrzegł jednak inne uchybienie. Mianowicie oskarżony na etapie postępowania przygotowawczego wskazał, by pisma wysyłać nie na adres jego zamieszkania, lecz na inny adres ((...) ul. (...) - k. 28v). Kwestii tej nie dostrzegł sąd I instancji i zarówno wezwanie na rozprawę, jak też odpis wyroku przesłano na adres domowy oskarżonego (k. 53 i 64).

Powyższe uwagi prowadzą do wniosku, że oskarżony nie został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy głównej. Nie został mu także prawidłowo doręczony odpis zapadłego na tej rozprawie wyroku zaocznego.

Jest oczywiste, że niezawiadomienie oskarżonego o terminie i miejscu rozprawy, stanowi istotne naruszenie jego praw procesowych, w szczególności prawa do obrony określonego w art. 6 k.p.k. Utrzymanie zapadłego z takim uchybieniem wyroku byłoby rażąco niesprawiedliwe w rozumieniu art. 440 k.p.k. Dlatego też sąd odwoławczy zaskarżony wyrok uchylił w całości, a zatem niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, przekazując sprawę sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.